

[Vagn Bro.]

„Er moderens ægtemand ikke fader til et barn, der er avlet under ægteskabet, og som ved fødslen har fået hans slægtsnavn, kan retten til navnet efter hans påstand frakendes barnet, såfremt det vil være særlig krænkende for ham, at det bærer navnet.“

Jeg vil om dette sige, at når mand og kone efter dette troskabsbrud fortsætter samlivet, ville det måske af hensyn til familiens enhed være mest rimeligt, at denne ret for manden ikke fandtes, medens enhedssynspunktet ingen betydning har, hvis ægteskabet opløses. Men her er det jo således, at hustruen ikke har den samme ret. Den hustru, som altså bærer det samme navn som sin ægtemand, kan ikke, hvis manden under ægteskabet får et barn uden for ægteskabet og hun føler sig krænkede, benytte sig af en lignende ret som manden har. Nu ved jeg ikke, hvad det er for eksempler ministeren kan nævne af krænkende art. Lad os tænke os, at det f. eks. drejer sig om betydelige kunstnere; der er jo ægteskaber, hvor det er manden, der er den store kunstner, og i sådanne tilfælde kan jeg godt sætte mig ind i, at manden ikke bryder sig om, at det barn, konen får — jeg havde nær sagt med en ren umulius — skal bære hans navn. Der er imidlertid også ægteskaber, hvor det er hustruen, der er den fremragende kunstner, og så synes jeg egentlig, at hun efter lighedsprincippet også måtte kunne kræve, at det barn, som hendes mindre betydende mand har fået med et enfoldigt pigebarn, ikke skal bære hendes stolte navn. Ja, jeg nævner kun dette, fordi det er noget, jeg synes vi burde drøfte. I dag er det sådan, at en kvinde må finde sig i, at hendes mands barn uden for ægteskab, som er anerkendt, får samme navn som hun selv.

Om hustruens ret til ved ægteskab at få mandens slægtsnavn, men også at bevare sit pigenavn er der enighed. Jeg tror, at de regler er i orden.

Reglerne om navneforandring og om tilladelse til, at det hidtidige slægtsnavn bevares som mellemnavn, må vi drøfte i udvalget. Der er en enkelt ting, jeg har studset lidt over i bemærkningerne til lovforslaget; det siges nemlig her, at et navn, der består af flere led forbundet med hin-

anden med ord som „de“, „la“ og „von“, ikke må forbindes med et andet navn. Men hvis man nu f. eks. tænkte sig, at en mand af den fransk-belgiske slægt de la Fontaine kom hertil og blev naturaliseret og denne mand ville søge at fordanske sit navn og bad om at komme til at hedde „de la Fontaine Jensen“, så kan jeg ærlig talt ikke se, at vi her i Danmark kunne have noget at indvende imod det. Det er da kun en detalje, men jeg vil gerne nævne den, så meget mere som det i lovforslagets § 8, nr. 5, hedder, at den, der har et fremmedartet slægtsnavn, kan få tilladelse til at føre et navn, der indebærer en tilpasning til dansk sprogbrug. Vi kan jo være enige om, at Fontaine ikke er dansk, men at Jensen er det, og derfor kunne vi måske enes om at lempe denne regel.

I lovforslagets § 6 omtales arter af navne, som der ikke kan udfærdiges navnebevis på, og først nævnes der navne, som er „forbeholdt efter reglerne i § 7, medmindre det må antages, at der ikke her i riget findes nogen til navnet berettiget.“

Jeg kunne egentlig tænke mig, at vi skulle drøfte, om vi ikke på dette punkt skulle gå lidt videre. Der findes familier, der ikke har deres navn beskyttet, men som har adgang til at kunne få det, og selv om de ikke har fået det gjort, skulle der dog være mulighed for, at en anden, der ville tage navnet, ikke kunne gøre det. Uden at jeg her i denne sal vil give eksempler, må jeg dog sige, at jeg kender tilfælde, hvor det i virkeligheden har generet et menneske meget stærkt, at andre har taget den pågældendes navn. Der har hidtil ikke været nogen mulighed for at gribe ind på dette punkt.

§ 6, nr. 7, omtaler navne, der kan vække anstød eller være til ulempe for bærerens. Også her mener jeg at vi skal være meget large. Mange har det jo således, at de ikke alene vil bære deres hat, men også deres navn, som de vil, og det kan da godt være, at f. eks. en mand med navnet Sillehoved, som er et virkelig forekommende navn her i landet, selv ønsker at have dette navn; lad os f. eks. sige, at en driftig købmand af billige reklamegrunde vil have det — og det er der vel ikke noget at sige til i denne tid — så bør han også have lov til at bære det. Jeg har også hørt, at der har været en person, der hed ikke Sillehoved — det